

העולם הזה

רחוב גליקסון 8, תל-אביב, טלפון 26785.
ת. ד. 136. טען למברקים: "עולמפרסט".
הסוציאליזם: העולם הזה בע"מ.
1907 משה שהם בע"מ, ת"א, טל. 62239.
התפצה: זוד טופל ובניה, תל-אביב.
המערכת איננה אחראית לתוכן המודעות.

העורך הראשי:
אורי אבנרי

ראש המערכת:
שלום כחו

עורך משנה:
רוב איתו

עורך תבינה:
זקי

עלם המערכת:
גוריון קרו

עורך כיתוב:
סילבי קשת

כתב בכיר:
אלי תבור

חברי המערכת:
מנשה ברדיין, שיע גלור, ליני גליני, דוד הורוביץ, רותי ורד, אברהם חרסוף, עטאלה מצור, אלכס ססי, אביבה סטו, עסס קינו, שלמה סרו.

העתון הנקרא ביותר במדינה

9.6.72

הושמה בפי עדישק, אערער את אמונם של רבים במהימנות העולם הזה בכלכל. ידעתי שכל אויבני ייאהזו בדבר בשנים הקרובות בכל פעם שנחשף את האמת על איש ציבור הקרוב לשלטון (דבר שאמנם קרה). לא היה ידוע לי אף לא מקרה אחד, בו העז עורך עתון בישראל לקום ולהתחזות וידוי כזה.

אולם פסלתי מחשבה זו עוד לפני ש חשבתי עד הסוף. אמרתי לעצמי: איך כותב בשביל סטומטמים, אדם ברידעתי יעריך את העולם הזה דקא בגלל העזתו להודות במשגה כה חמור. הדבר רק יגביר את אמונו בכנותו. ובעיקר: שום נימוק אנוכי של העתון אינו יכול לעמוד בפני תביעת הצדק הפשוטה של אדם שגרמם בעפר על ידי כוחותיו, וששום עתון מלבד העולם הזה לא יעז להגן עליו.

הודעתי לשיינברג שאנו בטוחים בצד קת, וכי העולם הזה יעמוד לרשותו במלחמתו להוכיחה. התוצאה היתה הכתבה הגדולה שהתפרסמה בעולם הזה (991) תחת כותרת-השער: "מדוע חוסל זאב שטיינברג? נקמתם של סהר ושתי". היתה זאת ה כתבה שיועצה בפעם הראשונה את דעת הקהל בפרשה זו, ושהכריחה סוף-סוף את ראשיה-המשלה לתת הוראה להגיש משפט נגד שטיינברג. קוראי כתבת-הסיכום בגליון זה (ממדים 8-6) יבינו שהיתה זאת נקודת המפנה.

באז התערבנו פעם אחרי פעם בפרשה זו, מנענו את השתקתה בכל שלב ושלב. הודות לכך הבין הציבור כי מונח על כפות המאזניים יותר מאשר ענין אישי של קצין מודח. גם השובע, כאשר העתונות פיסרה את פסקי-דין ויגבר בכמה שורות סתמיות, הבין הציבור הימשיכיל שזהו מאורע מיוחד וחסר-תקדים.

פסק-הדין אינו רק הרביליטציה המגוננת של אדם שנדרס ללא עזל על-ידי המנגנון הכליכול של המדינה. הוא מוכיח את חשיבותה החינוכית של מערכת-המשפט בלתי תלויה, את ערכה המכריע של עתונות חופשית ולוחמת בחברה דמוקרטית. יותר מכל הוא מוכיח כי אדם אשר נפל קרבן לי עלילותיו מבווימת, יכול וחייב לחזוב על צדקתו.

דקא החודש, זהו לפח חשוב.

פרשת דרייפוס
אינני יודע מדוע נסערתם כל כך מתפוי סחו של אדם שטן וכל כך בלתי חשוב כמו אהרון כחו, עד כי אתם מנפחים את הפרשה והווכחים אותה למעין משפט דרייפוס כי ישראל (העולם הזה 1103). אולם כיצד זה בעור אתם שונים נגד אלה שהאשימו את כחו ללא משפט, באותו זמן בדיוק אתם מזכים אותו ללא משפט?

האם העולם הזה הפך לבטאון פז"מ, או שפ"מ הפכה לגוררת העולם הזה? אתם מסבירים שמיד אחרי שהתפרסמו ייתוחים על פרשת כחו, לא עוברים יומיים ומפ"מ כבר מאמצת לה את אותם ההסברים ל"מית דובריה?"

גורא שפירא, תל-אביב

הנני קוראת קבועה של עתונכם ומדי שבוע אני הנחית מהקריקטורות של זקי. אולם השבוע בהסתכלי בקריקטורה המראה את ביניי חודר את ירו של יערי (העולם הזה 1103), הודעתי קשות, איד אפשר לפרסם דבר כזה אכזרי? בכל פעם שאני מביטה על טיפות הרם הנוטפות מהיד של כונוריון הותה, תוקפת אותי בחילה.

החרב
ישמתי לב, כי מזה כמה שבועות הינכם מפרסמים במדורים שונים בעתונכם ידיעות וספורים על עבודתה של משטרת ישראל. כמעט כל הסיפורים נושאים אופי אחד וי יחיד: הם מגלים שחיתות מוסרית או אחרת בקרב שוטרי המשטרה. בכל שבוע יש אצלכם סיפור אחר על איש משטרה שהודח בגלל פשע, או על איש משטרה שפשע מבלי שהודח. אינני סבור שאופי זה של סיפורים מייקף את אפיה של משטרת ישראל. משטרת ישראל עושה דברים נדודים ונפלאים, שמשום מה אינם זוכים לי כיווי בעתונכם. אפשר היה להבין תופעה זו, כל זמן שבראש המשטרה עמד יחזקאל סהר, אולם כשיבא נחמיאס במקומו, מן הראוי היה שתשנו את יחסכם למשטרה. אינני מוצא שום הסבר לפיו אפשר להסביר את פשר החרם שהטלתם על עבודת ה משטרה.

אחרי מתלאביב
אני מבקש מכם לפרסם את מכתבי המי צורה, כתשובה למה שתיב מר עזרא אהרון מתלאביב (העולם הזה 1103) על מכתבי שמועס שבוע קודם לכן. הוא מיהר להגיב בסגנון מלא רגשות על הממשל ה צבאי, אולם התעלם לחלוטין מעיקר הבעיה עלתה כתבתי. תגובתו והצעתיו מוכיחות כי הוא רחוק מאוד ברעותיו מבעיית ההתי קרבות, וזהו סוד האסון.

ככל זאת, יודתי עזרא אהרון, הרגע, דע רד כי לא עלידיו הממשל הצבאי ולא על עתונתו, וזהו סוד האסון.

יאבב נצח, חיפה
לא העולם הזה מחרים את המשטרה, אלא להיפך.

אחי מתלאביב
אני מבקש מכם לפרסם את מכתבי המי צורה, כתשובה למה שתיב מר עזרא אהרון מתלאביב (העולם הזה 1103) על מכתבי שמועס שבוע קודם לכן. הוא מיהר להגיב בסגנון מלא רגשות על הממשל ה צבאי, אולם התעלם לחלוטין מעיקר הבעיה עלתה כתבתי. תגובתו והצעתיו מוכיחות כי הוא רחוק מאוד ברעותיו מבעיית ההתי קרבות, וזהו סוד האסון.

יצחק כרו, תל-אביב

נאשם בריץ (שמאר) ופרקליטו
ידו לחץ אפשר לזכות באהדת הערכים, או לפחות להתחמק מסכנתם, אם לדעתך הם מסוכנים. ישנו דרכים רבות למען יצי רת ידירות הדרת בין שני העמים, אולם דרכים מעין אלו העולם אינו עולות על דעת רדתי אחרים כמוד, כל עוד אופו מהשבתם צר הוא.

כחמוד חמדן, גילגוליה

אחי עזרא אהרון מתלאביב, אני התאבי בתמי, אחרי שקראתי את תשובתך למחמוד חמדן גילגוליה ולא יכולתי לעבור על זה בשלום. היות ועוד לא התברר שלאליה של אתה קורא מרגלים יש באמת אופי של מרגלים, עליו לזכור שיש גם כן מרגלים לא ערבים ומרגלים יהודים מלידת ישראל. אדם מרגל, תופסים מרגל יהודי, כמו ש אמרתי על מר כחו, מודע לא מטילים ממשל צבאי על אזורים יהודים כמו קיבוץ שער-התקנים? אני חושב שבכת שמתע נב שתפסו מרגלים יהודים למוכת רוסיה כי ארצות-הברית, האם האמריקאים הטילו ממי של צבאי על היהודים באמריקה?

אברהים קעבור, עוספיה

אין להתעלם מהעובדה שהעולם הזה הוא יבועו דמוקרטי לוחם, הממשיך את מלחמתם של חלוצי הארץ הראשונים למען קיומה ועצמאותה של המדינה. צורת המלחמה שונה, אולם האופי אחיד. הם לחמו כשבידרים רובה ובליבם אומץ ותקווה, אתם נלחמים ובידיכם עם ואומץ. מלחמתכם היא למען בטחונה של ישראל, במחון שאינו מבוסס על קניית סנקים ונוללות, שאינו מבוסס על הדמינון שישאל את מדינה אירופית אשר רק במקרה תמצא במורה היתרון, אלא על בטחון של קשרי ידירות ויטיותה-עולה עם העמים סביב.

אנתנו, ערביי ישראל, אהכס, קדימה אחים, לא מספיק שנכתוב דברים יפים בעתונכם, יש להקים חוגי התחדדות והתקרבות בכל רחבי הארץ, שהעצירים יוציאו את השגאה מהלבבות כי השגאה היא מלאכותית, לא עוזרת לנו, אלא להיפר.

ג. א. שפרעם

... זה היה חוסר טעם להחזיר, מה רצוי תם לרמוז? האם אינכם סבורים שכתבה מ עין זו עלולה לפגוע קשה באשתו, הנמצאה בחורשי הרינה האחרונים?

יהודית שטיינברג, תל-אביב
עד כמה שידוע לי, לא היה סירון פואר מהרונז'ואנים של הקולנוע, ואינני סבורה שהוא מת מריבוי יחסים עם נשים. אבל אפילו היה הדבר נכון, האם אין בפרסום עוברת זו חילול זכרו של המת? היתת מר רה לכס לו היותם מפרסמים את הכתובה. לפיה אפשר לשלוח מברק תנחומים לאשתו. אורה ב, חיפה

הכתובת למברקי תנחומים היא:
Power, Chester Street, S.W.3, London, England

במקרה ותקיע עתונכם, עלי לציינ כי צער שמרד הקולנוע שלכם איננו אובייקטיבי די הצורך, אני מתכוון להתעלמותכם מהותלת מכל הפרטים האוסטרים המצויים בארץ. יחסכם האישי לפרסום דוברי נר מנית איננו עומד בשום יחס להתענינות שמלה חלק ניכר מהציבור במסרטים כמו "פיס", או "נעוריה של מלכה".

העולם הזה אינו מתעלם מטרטים אסו טריים. במידה ויש טרטים אסטרטיים טובים, זוכים הם בביקורת הדאוויה להם. אולם גם ההתענינות הגדולה שמגלה חלק ניכר מה ציבור ברומנים ועזרים, אינה מצדיקה ביקורת על רומנים אלה במדור הספרים של העתון.

הדשות מן הנריקה
אני מודה לכם מאוד על המחמאות ש נתתם לי בבלג'עיתונאי זריו (העולם הזה 1103). אבל חברי הקנאים שהתלימו לסדר אותי, הצליחו לכרר את הכתב שלכם. שהוא כנראה עוד יותר זריו מסני. כל המעשיר עם אמו של המחבר של האופרה פאוסט היא באמת בדחה משעשעת. סוף-סוף לא הינכם סיימתי בית-ספר נבחה בבית-המור עצות. לפני שהייתי עלם עתונות בישראל תמונה של אמו של המחבר פאוסט היתה בנוראי הופכת סקופ עתונאי ממרדנה ראי שונה. אבל כל צלם ששוה מהו יודע, כי הכנת נגו חזקה משה עוד לפני שהומי צאה מהצלמה עם הפלאש, ואשר לחוסיות, אני מתפלל על שמישהו מספק בכך שהוא באמת הניע ללוד, ושאיני באמת מסתי לטב ויצלמתי אותו מעשן נרגילה עם מר דוד כונוריון ונמאל עבר אלנאצר במסערה שהתחעפה. את החמונה לא פירסמתי. מטעמים של מדיניות נבחה.

יצחק כרו, תל-אביב

עיר פדני מוב
בתלאביב, כירוע, יש בעיות עם מים. לבו האורחים נאלצים לשלם פתוי נבחה עבור המיזר החונגי, ולא זו בלבד, אלא שדרר אנב, בקביעת שיעורי המס, גם הכי ניסו הפליה אחת רצינית, כי המס מחויב לפי מספר החדרים, ולא לפי מספר הנפשות הצורכות מים. אנתנו, למשל, נרוב שנים בשני חדרים, מולנו יכולים לגור שדר ברירה — והתשלום אחיד. אבל על כה שאנו.

הבעיה התמורה יותר היא בעיית ביובז המים, ומדוע לא יבזבו אנשים מיטף אחד עולה להם יותר ביוקדף האם מישוה מוד את צריכתם ומסיל עליהם תשלום בהתאם הנה רונסיה: לא הרחק מביתי, ליד כיכר מסויק, ראיתי אומול פועל סנקת מכונית מהוררת של תשמיין ידוע. מנקח הוא עמד והמסיר עליה מבויל של מים, מתוך צינור של צול. לפחות שני מטרים מעוקבים שפר, עד כי כל הסביבה היתה מוצפת מים, מי משלם בשביל זה? אני כמובן, הצורך רק פח מים ליום, ולפיכך כמובן אינני החקיקו מרמים בירוח, הרר שהאיש היה משלם את חלקו, או לפחות נמנע מביובו, ואם איאפשר החקיקו שגוניים, מדוע לא יסי לו מס של עשר לירות לתורש, למשל, על כל בעל מכונית, מתוך הנחה שהוא מסי תמי כמים רבים לסיפת המכונית?

דב פלטר, תל-אביב

מלחמת בליץ
פרשת משפט בליץ, כמו שפירסמתם אותה (העולם הזה 1102), מסש מסמרת שערות כיצד יתכן שבמטרה מורגנית, במאה ה עשרים, יעברו ברשנות פושעת כואת? האם קציני משטרת ישראל סבורים באמת שהם משעשקים בשוטרים ובנכונים בגנייה-לרבים? איך יכולה התביעה להגיש תיק כזה למשי סמ, בו כוונ שהמטרה מאבדת נתון כה כסרי כמו הקלעץ? מדי שבוע בשבוע אנו יקראים על העלאת ברנה של שוטרים וקצינים, מדוע לא נקרא פעם גם על פיסור רים של קצין או חוקר, ששיפל ברשנות כואת בתיק של בליץ? לא אתמלא עוד, אם אחרי מצב כזה יצא בליץ וכאי מאשמת רצח.

יעקב רוט, תל-אביב

הסיפור על הדרר, בה הניע עורר-הדי: אלפרד פרנק להננה על בליץ, משעשע עד אמת. השאלה היא אם הוא גם נכון, עד כמה שניתן לי לעמוד על הרמיון החיצוני ביו בליץ לפרקליטו, כמבקר בבית-המשפט, איז ביניהם זהות כל כך גדולה.

רי בכר, תל-אביב

על הדמיון בין בליץ לפרקליטו אלפרד פרנק (ראה תמונה) וכל הקורא עצמו לשי פוט.

העולם הזה 1104